

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 15 czerwca 2022 r.

DIH-3.707.56.2022.AWS

DECYZJA DIH-III/76/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 w związku z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr PO.44.ZSE.19.2022.DB Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 31 marca 2022 r. (nr akt kontroli: DS.8361.22.2022), na mocy której przedsiębiorcy Panu Piotrowi Szostek prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: ZIELONY-SERWIS Piotr Szostek w Siedlcach, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893, z późn. zm.), Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 2 do 4 lutego 2022 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „*Mazowieckim WIiH*” bądź „*organem pierwszej instancji*”), działając na podstawie upoważnienia (nr DS.17/2022) z dnia 2 lutego 2022 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie ... w Siedlcach, należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej: „*stroną*” bądź „*stroną postępowania*”, „*przedsiębiorcą*”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) (zwanej dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”) nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

Z uwagi na nieobecność przedsiębiorcy czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności pracownika kontrolowanego przedsiębiorcy, którego uznano za osobę czynną

w lokalu w myśl art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - *Kodeks Cywilny* (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1740 z późn. zm.). Ustalono, że żaden z pracowników wykonujących pracę w dniu rozpoczęcia kontroli nie posiadał upoważnienia do reprezentowania przedsiębiorcy.

W toku kontroli stwierdzono, że strona będąc dystrybutorem, udostępniała na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny. Sprawdzając przestrzeganie przez przedsiębiorcę wymagań ustawy wymagania ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym* (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), (zwaną dalej: „*ustawą o zużytym sprzęcie*”), ustalono m. in. że ww. przedsiębiorca: w punkcie sprzedaży odbiera nieodpłatnie zużyty sprzęt; nie dostarcza nabywcom zakupionego sprzętu, a konsumentowi zakupiony towar odbierają w stacjonarnym punkcie sprzedaży. Ponadto, stwierdzono, że kontrolowany podmiot nie prowadzi sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego za pomocą środków porozumiewania się na odległość (przez Internet), a powierzchnia sprzedażowa sklepu wynosi 300 m².

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z **art. 37 ust. 4** ustawy o zużytym sprzęcie, **nie umieścił w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży informacji** (o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy), o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ponadto, inspektorzy w toku kontroli ustalili, że kontrolowany przedsiębiorca **nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu**, co narusza **art. 39 pkt 2** ww. ustawy.

Wszystkie szczegółowe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DS.8361.22.2022), znajdującym się w aktach sprawy oraz Załączniku nr 1 do tego Protokołu. Z akt sprawy wynika, że w toku kontroli strona zaprzestała naruszania prawa i uwidoczniała brakujące informacje.

Pismem z dnia 4 lutego 2022 r. (znak: DS.8361.22.2022) Mazowiecki WIIH poinformował przedsiębiorcę o kontroli w należącym do niego sklepie. Do niniejszego pisma załączono upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego. Zgodnie z dołączonym do akt sprawy zwrotnym potwierdzeniem odbioru, niniejszą przesyłkę doręczono dorosłemu domownikowi w dniu 7 lutego 2022 r. który pokwitował jej odbiór.

Następnie, pismem z dnia 7 lutego 2022 r. organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o przeprowadzeniu kontroli (w dniach 02-04.02.2022 r.) w sklepie w Siedlcach. Wraz z ww. pismem przekazano przedsiębiorcy Protokół kontroli z załącznikiem. Korespondencję tę odebrał dorosły domownik, który pokwitował odbiór przesyłki w dniu 8 lutego 2022 r. Na potwierdzenie tego faktu do akt sprawy dołączono zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki.

Do niniejszego Protokołu, kontrolowany przedsiębiorca nie wniósł uwag, w przewidzianym na mocy art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej terminie.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kpa”), Mazowiecki WIIH zawiadomieniem (nr PO.44.ZSE.19.2022.DB) z dnia 1 marca 2022 r., poinformował ww. przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w:

- art. 91 pkt 25 ustawy o użytym sprzęcie - za nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o użytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- art. 91 pkt 26 lit. c) ww. ustawy - za brak informacji, umieszczonej w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, o punktach zbierania użytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Jednocześnie, w piśmie tym organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 Kpa, prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu do akt sprawy. Na realizację tych uprawnień organ wyznaczył stronie 10-dniowy termin, liczony od dnia doręczenia niniejszego zawiadomienia. Ww. pismo dostarczono dorosłemu domownikowi pod wskazany w CEIDG adres siedziby przedsiębiorcy w dniu 3 marca 2022 r.

W odpowiedzi na ww. zawiadomienie pismem z dnia 3 marca 2022 r. (zatytułowanym: „ODWOŁANIE OD ZAWIADOMIENIA PO.44.ZSE.19.2022.DB”), nadanym w placówce operatora pocztowego Poczty Polskiej w tym samym dniu, przedsiębiorca wystąpił z wnioskiem o umorzenie postępowania i zaniechania kary, stwierdzając że nie miał wpływu na powstałe naruszenia. Poinformował w nim, że nie otrzymał uprzedniej informacji o zamiarze kontroli. W czasie kiedy przeprowadzano kontrolę, jako właściciel firmy i osoba decyzyjna, znajdował się poza obszarem miasta Siedlce i nie miał możliwości pokazania, że wymagane informacje

o recyklingu znajdują się na biurku w widocznym miejscu. Utrzymywał również, że tworząc nowe stanowisko pracy (wyposażając je w komputer i monitor) informatyk musiał zasłonić segregatorami umieszczoną informację. Ponadto, zaznaczył, że każdy klient ma dostęp do ulotek z wymaganymi informacjami dotyczącymi sprzętu elektrycznego.

W dniu 31 marca 2022 r. Mazowiecki WIH, działając na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję (nr PO.44.ZSE.19.2022.DB), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 4 kwietnia 2022 r.

W dniu 6 kwietnia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał odwołanie od ww. decyzji. Mając na uwadze fakt, że zgodnie z art. 129 § 1 Kpa odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu który wydał decyzję, niniejsze odwołanie strony zostało przekazane pismem Prezesa UOKiK z dnia 12 kwietnia 2022 r. do właściwego organu, tj. w tym przypadku do Mazowieckiego WIH.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2022 r. (znak sprawy: DS.8361.22.2022) Mazowiecki WIH przekazał organowi drugiej instancji odwołanie ww. przedsiębiorcy. W niniejszym odwołaniu podmiot skarżący zwrócił się z prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy i odstąpienie od wymierzenia kary. Poinformował, że w czasie kontroli nie przebywał w miejscu pracy. Zaznaczył, że nie został poinformowany o zamiarze kontroli, jak również nie otrzymał pisma z dnia 04.03.2022 r., w którym rzekomo został poinformowany o rozpoczętej kontroli. Stwierdził, że nie miał również możliwości wniesienia sprzeciwu do protokołu kontroli z uwagi na nieobecność. Ponadto, przedsiębiorca podniósł, że wymagane informacje znajdowały się w sklepie w czasie kontroli, jednak zostały niefortunny zasłonięte segregatorami. Jednocześnie, wytknął organowi, że przeprowadził kontrolę bez jego zgody, w obecności jednego z jego pracowników, w sytuacji gdy pracownik ten nie był osobą decyzyjną w firmie oraz nie posiadał stosownego upoważnienia do podpisywania się w sprawach związanych z firmą. Zdaniem przedsiębiorcy podsuwanie mu do podpisu kolejnych dokumentów nie powinno mieć miejsca. Na zakończenie poprosił o ponowne przeanalizowanie sprawy - czasu jego nieobecności z czasem wysyłania przez organ dokumentacji, pism, protokołów.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem od decyzji (nr PO.44.ZSE.19.2022.DB) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 31 marca 2022 r. (nr akt kontroli: DS.8361.22.2022) oraz o przysługującym mu prawie

do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł.

Ponadto, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem przedsiębiorcy od decyzji (nr PO.44.ZSE.19.2022.DB) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 31 marca 2022 r. (nr akt kontroli: DS.8361.22.2022), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowiecki WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz

- art. 39 pkt 2 o użytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 93 ust. 2 i ust. 5 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o użytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa.

Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie administracyjne Mazowiecki WIH przeprowadził w sposób rzetelny i prawidłowy, w tym organ ten zapewnił stronom wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego, zastosował i wyjaśnił przepisy prawa materialnego oraz administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił wszystkie możliwe przestanki (kryteria) wymiaru kary. Tym samym, działania Mazowieckiego WIH były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

We wniesionym odwołaniu przedsiębiorca zwrócił się z prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy i odstąpienie od wymierzenia kary. Podniósł, że jest żołnierzem i jednocześnie prowadzi działalność gospodarczą, a w czasie kontroli nie przebywał w firmie, gdyż odbywał służbę żołnierską na granicy. Zaznaczył, że nie został poinformowany o zamiarze przeprowadzenia kontroli, jak również nie otrzymał pisma z dnia 04.03.2022 r., w którym rzekomo został poinformowany o rozpoczętej kontroli. Nie miał również możliwości wniesienia sprzeciwu do protokołu kontroli z uwagi na nieobecność. Ponadto, przedsiębiorca zapewnił, że wymagane informacje znajdowały się w sklepie w czasie kontroli, jednak zostały *niefortunnie* zasłonięte segregatorami. Organowi pierwszej instancji zarzucił, że ten przeprowadził kontrolę bez uzyskania jego zgody i w obecności jednego z jego pracowników podczas, gdy pracownik ów nie był osobą decyzyjną w firmie oraz nie posiadał stosownego upoważnienia do podpisywania się w sprawach związanych z firmą. Zdaniem przedsiębiorcy *podsuwanie* mu do podpisu kolejnych dokumentów nie powinno mieć miejsca. Kończąc odwołanie poprosił o ponowne przeanalizowanie czasu jego nieobecności z czasem wysyłania pism, protokołów związanych z kontrolą organu.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługują one na uwzględnienie.

W tym miejscu wyjaśnić należy, że przedsiębiorca nie został zawiadomiony o zamiarze wszczęcia kontroli, a o powodzie takiego postępowania został wyraźnie poinformowany w Protokole kontroli (zob. str. 1, akapit 4 od dołu). Zgodnie bowiem z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021, poz. 162 z późn.zm.) - dalej ustawa Prawo przedsiębiorców, zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się, w przypadku gdy kontrola ma zostać przeprowadzona na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej. Jak wynika z protokołu kontroli kontrola była przeprowadzona w związku z bezpośrednio stosowanym art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego u Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniającego dyrektywę 2004/42/WE

oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE L 2019 Nr 169, str. 1).

W ocenie Prezesa UOKiK Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej prawidłowo przeprowadził postępowanie kontrolne, pomimo, iż przedsiębiorca nie był obecny. Zgodnie bowiem z art. 50 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, czynności kontrolne wykonuje się w obecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej. Z kolei art. 50 ust. 3 nakłada na przedsiębiorców obowiązek wskazania na piśmie osoby upoważnionej, o której mowa w ust. 1, w szczególności w czasie swojej nieobecności. W stanie faktycznym niniejszej sprawy, Strona była nieobecna w czasie kontroli w dniach 2-4 lutego 2022 r., a co najistotniejsze nie dopełniła również obowiązku wynikającego z art. 50 ust. 3 Prawa przedsiębiorców i nie wskazała na piśmie osoby upoważnionej. W tej sytuacji zastosowanie znalazł przepis art. 50 ust. 5 ustawy Prawo przedsiębiorców, który stanowi, że w przypadku nieobecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej albo niewykonania przez przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w ust. 3, czynności kontrolne mogą być wykonywane w obecności innego pracownika przedsiębiorcy lub osoby zatrudnionej u przedsiębiorcy w ramach innego stosunku prawnego, którzy mogą być uznani za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę.

Podsumowując powyższe, Strona nie była obecna w trakcie kontroli, a zarazem nie dopełniła obowiązku wynikającego z art. 50 ust. 3 Prawa przedsiębiorców i nie wskazała osoby upoważnionej, co w konsekwencji spowodowało, że kontrolę przeprowadzono na zasadach określonych w art. 50 ust. 5 omawianej ustawy, tzn. przeprowadzono ją w obecności osoby czynnej w lokalu. Z tych też względów w trakcie kontroli przedsiębiorcy nie doręczono dokumentów kontroli, w tym upoważnienia do kontroli. Dokumenty te doręczono Stronie przy piśmie z 4 lutego 2022 r. (znak: DS.8361.22.2022), jak również kolejna korespondencja były wysyłana do przedsiębiorcy. Gdyby Przedsiębiorca był obecny podczas kontroli lub dopełnił ciążący na nim obowiązek wynikający z przepisu art. 50 ust. 3 Prawa przedsiębiorców, dokumenty kontroli zostałyby doręczone w dniu jej przeprowadzenia.

Również zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), w przypadku nieobecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, czynności kontrolne mogą być wykonywane w obecności innego pracownika kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę. Z powyższego wynika, że również pracownik, nawet jeśli nie jest osobą decyzyjną w danym przedsiębiorstwie czy nie posiada stosownego upoważnienia, może brać udział w czynnościach kontrolnych organu. Co więcej, pracownik czy świadek, zgodnie z art. 20 ust. 1b ustawy o Inspekcji Handlowej, ma prawo podpisywać protokół kontroli. Tak więc, sugerowanie przez przedsiębiorcę, że organ *podsuwał* pracownikowi dokumenty do podpisu jest dalece nieuzasadnione.

Ponadto wskazać należy, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli oraz fakt, iż w momencie jej podjęcia informacje wymagane art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37

ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów w kontrolowanej placówce, w pierwszym dniu kontroli, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Prezes UOKiK informuje jednocześnie, że obowiązkiem przedsiębiorcy (dystrybutora), który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności oraz ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytych sprzęcie. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytych sprzęcie. Tak więc, podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność placówki którą prowadzi, by nie doszło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. Nieobecność przedsiębiorcy czy też niefortunne zastąpienie informacji segregatorami nie mogą stanowić okoliczności łagodzącej, usprawiedliwiającej przedsiębiorcy wobec nieprzestrzegania przez niego obowiązujących przepisów. Nadto, zaznaczyć należy, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie monitorował, czy wymagane informacje zostaną uwidocznione w placówce. W przypadku swojej nieobecności mógł przecież wyznaczyć osobę (pracownika), który sprawowałby kontrolę nad firmą. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez przedsiębiorców (dystrybutorów) w sposób należyty.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużytych sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem, stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego, co w niniejszym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Dodatkowo, wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Prezes UOKiK zaznacza, że usunięcie stwierdzonych w toku kontroli uchybień przed zakończeniem kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących

Mazowieckiego WIIH nie ma wpływu na nałożenie lub odstąpienie od nałożenia kary administracyjnej. Z punktu zastosowania przepisów ustawy o zużytych sprzęcie kluczowe znaczenie ma fakt, że w pierwszym dniu kontroli, wszystkie wymagane informacje, w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji o tym gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Przekazywanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest również bardzo istotna. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Zatem, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia tego rodzaju działalności, w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego (elektronicznego) który prowadzi, powinien umieszczać wszystkie wymagane informacje wymienione w art. 37 ust. 1-3 oraz 39 pkt 2 ww. ustawy. Zauważyć należy, że w niniejszej sprawie przedsiębiorca wprowadził uzupełnił brakujące informacje, jednakże nastąpiło to dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Jednocześnie, podkreślić należy, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli, zważywszy również na okoliczność, że skarżący podmiot jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, który swoją działalność prowadzi od kilku lat (zgodnie ze wpisem w CEIDG od listopada 2016 r.), a zatem winien on wykazywać się znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej przez niego działalności i je należycie respektować.

Organ drugiej instancji, wnikliwie przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony w rzeczonyj sprawie pod kątem nieobecności przedsiębiorcy w czasie kontroli, a ponadto zweryfikował daty wysyłania wszystkich pism organu. Zgłębił także poruszone przez stronę kwestie związane z przeprowadzeniem kontroli w obecności pracownika nieupoważnionego do reprezentowania przedsiębiorcy (niebędącego osobą decyzyjną w firmie).

Po zbadaniu sprawy, Prezes UOKiK nie stwierdził jednak uchybień w postępowaniu kontrolnym i administracyjnym przeprowadzonym przez Mazowiecki WIIH. Przedstawione przez skarżącego zarzuty nie znajdują oparcia w zebranych materiale dowodowym.

W piśmie oznaczonym datą 4 lutego 2022 r. (a nie jak omyłkowo podał w treści decyzji organ pierwszej instancji „04.03.2022 r.”) przedsiębiorcę poinformowano o rozpoczętej kontroli oraz o przeprowadzonych czynnościach kontrolnych w obecności pracownika. Do niniejszego pisma załączono upoważnienie do przeprowadzenia kontroli (nr DS. 17/2022) wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, w tym również o prawie do wniesienia uwag do Protokołu kontroli. Z załączonego do akt potwierdzenia odbioru przesyłki zawierającej ww. pisma wynika, że przesyłkę tę odebrał i pokwitował w dniu 7 lutego 2022 r. dorosły domownik.

Natomiast, o fakcie przeprowadzonej w dniach 02-04 lutego 2022 r. kontroli poinformowano przedsiębiorcę w piśmie z dnia 7 lutego 2022 r. Do niniejszego pisma dołączono protokół z kontroli wraz z załącznikiem. Jak wskazano w zwrotnym potwierdzeniu odbioru, przesyłkę tę odebrał dorosły domownik w dniu 8 lutego 2022 r.

Dodać należy, iż za każdym razem pisma do strony organ pierwszej instancji przysyłał na właściwy, aktualny adres do doręczeń wskazany w CEIDG. Pisma te uznać należy za prawidłowo doręczone.

Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy stwierdził również, że organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przestanki określone w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, którymi się kierował przy wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia jak również dotychczasową działalność podmiotu (zob. strona 5 decyzji). Organ wziął pod uwagę fakt, że strona od momentu rozpoczęcia działalności gospodarczej nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jak również okoliczność, że w stosunkowo krótkim czasie usunęła uchybienia, o których mowa w przedmiotowej sprawie. Jednakże podkreślić należy, że w tym przypadku strona przede wszystkim nie wywiązała się z istotnych obowiązków informacyjnych, określonych zarówno w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) jak i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, co zostało jej bezspornie udowodnione. Prezes UOKiK, podobnie jak Mazowiecki WIH uważa, że naruszenie dwóch przepisów przez przedsiębiorcę jest niewątpliwie istotnym naruszeniem z punktu widzenia interesów konsumentów.

Po analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, Prezes UOKiK uznał, że brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w kontekście art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Obowiązujące przepisy ustawy o zużytym sprzęcie przewidują możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przestanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Mazowieckiemu WIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona w dniu 2 lutego 2021 r. niezapowiedziana kontrola w sklepie należącym do strony wykazała ponad wszelką wątpliwość, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Fakt ten potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DS.8361.22.2022), podpisanym przez osobę czynną w lokalu, pracownika podmiotu kontrolowanego w dniu 4 lutego 2022 r. Do ww. Protokołu, strona nie wniosła uwag w przewidzianym ustawowo terminie, tłumacząc się nieobecnością i wykonywaniem innych obowiązków zawodowych. Dodatkowo, wyjaśnienia strony, w których zapewnia, że wymagane informacje były jednak w czasie kontroli dostępne

w sklepie, chociaż *niefortunnie* były zastonięte segregatorami - nie usprawiedliwiają przedsiębiorcy wobec naruszenia przepisów prawnych, jakich się dopuścił. Nawet jeśli dać wiarę stronie i założyć obecność tychże informacji w sklepie, to jednak zastonięcie segregatorami jest wciąż niewidocznością ich w widocznym miejscu, co narusza art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Podkreślenia wymaga fakt, że to na przedsiębiorcy skoro podjął się prowadzenia również działalności gospodarczej, spoczywa obowiązek należytego dopilnowania by wymagane informacje znajdowały się za każdym razem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, którego jest właścicielem.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK stwierdził, iż kontrolowany przedsiębiorca nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, a okoliczności przedstawione przez stronę nie dowodzą, że kontrolowany podmiot nie miał wpływu na powstałe naruszenie. W związku z tym Mazowiecki WIH zasadnie nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną za niewykonanie konkretnych obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie elektrycznym.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności oraz waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenia kary pieniężnej. Strona nie dopełniła istotnych obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w art. 37 ust. 4, a ponadto określonych w art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie, co nie pozwala uznać, że waga naruszenia była znikoma. Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ strona w toku kontroli podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże przesłanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku ich kumulatywności.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189 f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o użytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Mając powyższe na względzie, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania.

Prezes UOKiK informuje również, że w myśl art. 67 a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o użytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w wymiarze określonym przez Mazowiecki WIIH.

W ocenie organu drugiej instancji, Mazowiecki WIIH właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie (dwie) stwierdzone nieprawidłowości. Kara została wymierzona przedsiębiorcy w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5.000 zł do 500.000 zł) i w art. 92 pkt 6 (od 5.000 zł do 300.000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Mazowieckiego WIIH na poziomie 5.000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie stosunkowo niskim, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o użytych sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Prezes UOKiK stwierdził, że Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy o użytych sprzęcie. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189 f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie.

Reasumując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja (nr PO.44.ZSE.19.2022.DB) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 31 marca 2022 r. (nr akt kontroli: DS.8361.22.2022) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/